

Jesu dops söndag är sista dagen av jultiden och första dagen av den s.k. ”tiden under året”. Varför har söndagen denna dubbelkaraktär? Därför att den pekar bakåt och framåt.

1. Den pekar **tillbaka** till julens mysterium: Gud uppenbarade sig i Betlehem genom änglarnas budskap och lovsång; genom stjärnans budskap till de vise männen från Österland, och nu vid Jordans strand genom rösten från himlen. Vid dopet är det just **Treenighetens mysterium** som antyds i Faderns röst, i Andens bild av en duva och i Jesus som döps i Jordan. Gud är oss nära. Gud avslöjar något av sitt absoluta mysterium. Den Gud som är bortom alla mänskliga tankar och föreställningar har blivit Immanuel, Gud med oss, i människan Jesus. Så avklingar Julens mysterium.

2. Söndagen pekar **framåt** mot Jesu hela offentliga liv. Efter det dolda livet i Nasaret börjar Jesu uppdrag. Den tysta uppväxten i landsortshålan Nasaret – vi tänker på barnet i det kärleksfulla hemmet med Maria och Josef, på tonårspojken som springer omkring med sina kompisar och leker bland gränderna, på ungdomen som lär sig religionens traditioner och den Heliga skrift, på den unge hantverkaren som arbetar och sliter för att klara uppehållet – denna uppväxttid av ca 30 år förberedde Jesus till hans uppdrag som Frälsare och Messias. I vår broder och medmänniska Jesus har Gud kommit oss nära.

Själva **dopet** symboliserar Jesu livs fullbordan i hans lidande, död och uppståndelse. Solidarisk med alla syndare kommer den helt syndfria till Jordan och låter sig döpas av Johannes. Jesus sänks ner i vattnet – som ett tecken på undergång och död – och han stiger upp ur vattnet – som ett tecken på uppståndelse och liv. Såsom syndarna i Jordans vatten liksom tvättar oss sina missgärningar, så tvättar Jesu frälsande död och uppståndelse människornas synder.

Vad betyder söndagens hemlighet **för oss**? Vilket är dess budskap?

I Jesu dop bör vi förstå vårt eget dop. När vi döptes fanns både det yttre tecknet (vattnet) och den inre verkligheten (Anden).

Vi kan se dopet under olika aspekter: som namngivning; som ett välkomnande av ett barn i familjen och i mänskligheten; som inlämnandet av barnet i Kyrkans heliga gemenskap; eller som att lämna den lilla människan i Guds barmhärtiga hand. Vår kristna syn på dopet bör orientera sig på Jesu föredöme – hans dop symboliserar både undergång och upprättelse, död och uppståndelse. Vi är

förpliktade att följa Jesus ”genom lidande och kors till uppståndelsens härlighet”. Vägen med honom är farlig, dödsfarlig – inte trygg, menlös eller utan problem. Jesu öde men också Johannes döparens, apostlarnas och martyrernas är ett budskap som går tvärt emot samhällets löften och drömmar. Vi måste välja mellan Gud och världen. Det är inte alltid lätt. Men bara Jesus är Herren, han går framför oss och med oss genom livet.

I dopet betonas vår värdighet som Guds barn. Gud Fadern kallade Jesus ”min älskade son” och han kallar alla döpta ”mina älskade barn”. Vi är alltså respekterade och älskade. Vi är kallade till evig salighet. Den öppna himlen över Jesu dop finns också i vårt liv: himlen är öppen, den väntar på oss. Vilken fantastisk kallelse har vi inte som döpta!

Klaus P. Dietz